

kan for så vidt også støttes af Det Radikale Venstre. Vi er også bekymrede for nogle af de retssikkerhedsmæssige betragtninger, og vi kan fuldt ud tilslutte os det, der blev sagt af Venstres ordfører, fru Birthe Rønn Hornbech, om de retssikkerhedsmæssige aspekter.

Men vi vil altså gå ind i arbejde med en positiv indgangsvinkel til det her lovforslag.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er fru Anne Baastrup.

Anne Baastrup (SF):

Lovforslaget er som tidligere nævnt delt op i to elementer, og det bringer mig over til en sådan lidt mere principiel kommentar, nemlig om vi dog ikke kan få lov til at behandle enkeltelementer hver for sig. Skal det alt sammen køres sammen? Men nok om det.

Det første er spørgsmålet om elektronisk fængsel. Det har været en diskussion, der har fungeret her i Folketingets Retsudvalg, jeg tror siden midten af 1990'erne, hvor der var en delegation fra Retsudvalgetovre i Sverige, og hvor de kom hjem meget begejstrede. Vi har i SF været meget i tvivl om, hvorvidt det var den rigtige måde at gøre det på, fordi der jo naturligvis altid er hensyn at tage til de forskellige mennesker, der skal have den her mulighed; forudsætningen for, at man kan få muligheden, er f.eks. en fast bopæl.

Omvendt oplever vi, at de erfaringer, der nu efterhånden er kommet fra Sverige, efter at det er blevet permanentgjort, er af en sådan karakter, at vi bestemt synes, at det er en god idé at få afprøvet muligheden for elektronisk fængsel også i Danmark. Vi så gerne, at det også var andre grupper end lige præcis folk med en spiritusdom, men ministeren skal have lov til at starte i det små. Det, vi også skal huske på, er, at behandlingen med alkoholmisbrug naturligvis ikke må formindskes. Så ja til den del af forslaget.

Den næste del er for mig at se ganske, ganske besynderlig. Jeg kan ikke huske, at vi tidligere har diskuteret, at ministeren ville have en egentlig lovhjemmel, at det var nødvendigt med en egentlig lovhjemmel til at gennemføre det, som man nu har fået lavet på Politigården. Politigården har nu fået sine superceller, og da ministeren gik ud og forklarede om disse superceller, var det helt klare indtryk for mig med ministerens udmeldinger i pressen, at dette kun var no-

get, der skulle være en trussel. Ministeren regnede ikke med, at supercellerne skulle anvendes, og ministeren erklærede også klart, at det ikke var en god afsoningsform.

Det, vi så i den forbindelse skal huske på, er, hvad det er, vi vil med vores folk i fængslerne. Vil vi have, at de skal marginaliseres, at de skal opleve sig endnu mere udstødte, at de i højere grad skal få en os mod samfundet-holdning, eller vil vi have, at de skal komme ud og være kriminalitetsfri?

Kl. 13.40

I SF så vi meget gerne, at vi fik nogle færre ofre, og derfor skal vi have nogle bedre straffe og ikke en straf via en fuldstændig skønsmæssig, kan man sige, vurdering af, at nu har vi her en indsat, der skal i en supercelle. Der er ganske vist en vis form for klageadgang til Kriminalforsorgen og til justitsministeren, men den pågældende ved jo, at det er systemet selv, der vurderer det.

Samtidig ved vi jo også, at oplysningerne fra angiveren i det oprindelige fængsel, som har ført til, at en indsat nu sidder i en supercelle, efter straffuldbyrdsloven og også efter reglerne her ikke er tilgængelige for den indsatte, og det betyder konkret, at han har en mangelfuld viden om, hvorfor han placeres tidsubestemt i en supercelle, men har en viden om, at han skal sidde i den samme celle måske 23 timer i døgnet uden at ane, hvornår det slutter. Får vi bedre folk ud af den behandling? Vores vurdering er nej!

Det mindste, man i hvert fald kan forlange af en sådan lovgivning – som efter min bedste overbevisning er lovgivning med tilbagevirkende kraft, fordi den nu skal omfatte det måske ulovregulerede, man gjorde ved at lave supercellerne på Politigården – er, at der er en domstolskontrol af overflytning til disse superceller.

Vi ved fra isolationsundersøgelsen, der kom tilbage i 1990'erne, at det er ødelæggende, helbredsnedbrydende at sidde i isolation. For mig at se er det meget, meget vanskeligt at se forskellen mellem isolation og så det cellefællesskab, man kan opleve ved at blive anbragt i en sådan supercelle.

Det, vi kan få ud af det her, er, at vi får fyldt fuldstændig op i alle de superceller, som ministeren får en total bemyndigelse til at lave. Der er ingen afgrænsning af, hvor mange hun skal lave, det er kun pengene, der sætter grænsen. Så vi vil fremover kunne se, at samtlige superceller er fyldt op, fordi der mangler pladser i fængsler-